

A hazaárulók kellenek...

(folytatás az első oldalról)

Nem lehet ezt sem faji, sem vallási sem ideológiai vonalhoz kötni. Ez olyasféle torzulás, amit a kor, az új európai szövetségi rendszer és a pénz, a kapzsiság, a klasszikus erkölcsi normák elvetése idézett elő, teremtett meg.

A magyarországi parlamenti választások után azt gondolta volna a halandó, hogy végre megnyugszik minden az élet és a fejlődés megy tovább. Azonban ez az új egyed tömegével jelent meg a pálya szélén és ordítva zavarja meg azt a meccset, amelyet a magyar állam, a magyar választók többsége vív a már említett európai szövetségi rendszerrel azaz, az Unióval, mert akik a pálya széléről ordítanak, azok társai Brüsszelben és Amerikában Magyarország ellen, a magyar választók ellen, a demokratikusan megválasztott magyar kormány izzítják a hangulatot. A féreg rág, mert az a dolga, arra predesztinálta a léte. Ez magyarországi társadalmi féreg-típus, a törvényeket és a sokat hangoztatott demokráciát valamint a választók - tehát a magyar nemzet (a választások után már mondhatjuk így, hiszen immár az egész nemzet választhatott) - nagyobb részét tapossa sárba külföldön igaztalan vádaskodással és hazaárulással. Teszi ezt félelem és számonkérés, az Alkotmányban is rögzített felelősségre vonás nélkül, s így készül a törvényes magyar hatalom megbuktatására, zavar-

ja a köznyugalmat, magyarok ellen, keresztények ellen szít gyűlöletet... és had ne soroljam e súlyos és a Büntető Törvénykönyv által szankcionálni rendelt cselekményeit.

Hogyan lehet ez akkor, amikor bármely szerv és civil szervezet, de magánszemély is feljelenthetné ezeket a társadalmat rágó politikai „férgeket”? Az okokat több helyütt lehet keresgélteni. Feltehetjük a kérdést, hogy e törvényes rend megdöntésére tett kísérleteket a Kúria a Legfőbb Ügyészség, a rendőrség miért nem vizsgálja és bünteti? Feltehetjük a kérdést, hogy maga a kétharmados Parlament miért nem hoz határozatot vagy törvényt ennek a galád, hazaáruló magatartásnak a megszüntetésére, illetve azokra a törvényszegésekre, amelyek ugyan világosak, de mégis büntetlenséget élveznek. Gondolok itt például a szolgáltatók csalására, a bírók és ügyvédek súlyos törvényszegéseire... Fel kell tennem a kérdést, hogy miért nem viszi a kormány nemzetközi jogi fórumok elé ezeket az eseteket, ezeket a bűncselekményeket?

A válasz talán a maga egyszerűségében összeesküvés elméletnek tűnik: A világhatalom fel akarja számolni a nemzetállamokat, és ezt a legnehezebbel, Magyarországgal akarja kipróbálni, jtt akarja „végigzongorázni” a legaljasabb módszereket. Am, egy valamit nem ért meg, nem fog fel a világhatalom: a magyart minél inkább próbára teszi hazája iránti elkötelezettségében bárki, a magyar annál keményebben védi és óvja hazáját, és olykor még arra is képes, hogy ezért összetartszon. Ma ezt az összetartást éljük – hála Istennek. A magyar legnagyobb ellensége a jólét, a szabadság, ha nem érez semmilyen féket, és azt teheti, amihez kedve van. Ha a magyarnak nincs valamilyen fenyegetettség, akkor a másik magyar ellen fordul, és

hadakozik, kapzsvá válik, és el is lopja, ha kell a másik értekeit, vagyonát. Ma pedig? Amíg a politikusok kielégülten beülnek a biztos jövedelmet adó bársonyszékekbe, a nemzet megvédi hazáját és megvédi önmagát itt a Kárpátok gyűrűjében. Minél több Bajnai vagy Gyurcsány kerül előtérbe, a magyar keresztény emberben megerősödik, megacélosodik a ragaszkodás a hazához, hithez, nemzethez. Minél több támadást idéznek elő Brüsszel részéről ezek a nemzetet rágó mutáns férgesek, viszketegséget okozó lapos tetvek, a magyar ember annál kevésbé győzhető le... Mert a magyar ember lelkivilága nem az a egy-síkú és színtelen lelki világ, nem az a genetikai cselédlelki világ, mint Európa legtöbb népéé. A magyar lélek üde, szép és határozott, ha hittel és szeretettel öntözik. De mihelyst rátaposnak, töviseket növeszt, és úgy terjed el, mint a koronaakác – kiirthatatlanul.

Ez a kiirthatatlanság évszázadok óta, de kivált az utóbbi 94 évben tartja életben a nemzetet. Pedig a kommunista elbutítás, a kommunista jólét és a szabadosság, a hit erőszakos elvétele megtizedelte a magyarság lelkét, de mint Esztergom néhai érseke, Lékai (Lung) László jelmondataként olvashatjuk: „A megnyesett fa kiszöldül”.

Talán nem helyes, mégis azt gondolom, hogy a magyarnak nem való a béke és a kiegyensúlyozott élet. Kell neki valami, valaki, aki ellen saját érdekeit védve harcolhat... és akkor nem vész el a történelem viharaiiban. S egyszer eljut ez a nemzet oda, hogy önmaga előtt is világossá válik a túlélés eddig csak ösztönös módszertana... és akkor Európa legnagyobb példát és irányt mutató nemzetévé válhatunk...

Adja Isten hogy így legyen!

Gatya vagy lajbi?

Gondolatok Trianon évfordulóján...

Mi újat lehet írni Trianonról? A fiataloknak töviről-hegyire mindent, ami ezzel összefügg, a középkorostól csak némi emlékeztetőt, az öregeknek meg semmi újat. Ők tudják... mert a kor egyre több információhoz juttatta őket... tudják, hogy mi történt 1920. június 4-én. Az ember nem a korától bölcsül, hanem attól sok-sok információtól, amelyhez ha akar, ha nem, élete során hozzájut. A politikával és a történelemmel is így vagyunk. Egyre többet hallunk, egyre többet értünk meg vagy egyre kuszábbnak véljük az egyes korok történéseit.

Trianon is ilyen történéssorozat, ám nekünk sokkal drámaibb, mint azt mások hiszik. Ugyanis Trianon máig tart. Valahogy úgy lehet elképzelni ezt a folyamatot, amelyet 1920 júniusában elindított egy álnok és aljas liberális és keresztényellenes európai eszme, mintha a zsidókat nem deportálták volna, hanem helyben minden zsidó nőt és férfit sterilizált volna a hitleri hatalom... Szörnyű még elgondolni is, milyen következményekkel járt volna ez egy nemzet éleztében. Szörnyű elgondolni, de mi, magyarok tudjuk, látjuk, érezzük. Nekünk ez valóság, amit ma is szenvedünk. A saját bőrünkön tapasztaljuk. Mert Trianon egyfajta nemzetkasztrálás volt, az utána 25 évvel bekövetkezett és a világtörténelemben a legaljasabbnak nevezhető vörös diktatúrával kiegészülve, amelyben de facto öngyilkosság sorozatot követtek el a magyar anyák, tekintve, hogy a lélektelen és alja vörössöpredék-hatalom elhitette a vallásától, istenétől és hitétől megfosztott fiatalsággal, hogy magzatot ölni az anya emberi joga.

Nemzetkasztrálás, máig tartó kin, etnocidium ez, amelyet nem állít le a józanész, az emberiség, az Európai Unió uborka hajlasi szögét méregető számos jól fizetett hülyéje, s ma már nem emel szót egyetlen keresztény egyház sem emiatt, s nem sír velünk sem a zsidó, sem az örmény... noha ők jól tudják mi az, ha egy népet meg akar semmisíteni a környezete. Magunkban bosszankodunk, magunkban forr a dühünk, és a tehetetlenség is gyilkolja idegeinket. Trianon... ismételtgetjük, tüntetünk a napján, kijelentjük, hogy „Erdély nem Románia”... mintha ezt az oláhok nem tudnák... majd június 5-én minden megy tovább a maga útján. A tüntetők rekedtre ordítják magukat, a vármegyések összehajtogatják a fekete molinót, és elégedetten távoznak egy-egy ideiglenesen mások által uralt magyar területről, városból, vagy falucskából... viszont akik ott maradnak, azok nem mindig olyan nagymellényűek, mint aznap, amikor a tüntetés volt. Mert hiába az ordítás, hogy „Vesszen Trianon”... sajnos nem vész... s egyelőre ennek a trianoni alagútnak még sehol nem látjuk a végét. Inkább olybá tűnik, hogy egyre sötétebb az alagút, mert a hazudozás és a mellébeszélés, a trianoni döntés miatt megölt, meghalt, megkínzott embertömegekre ma sem emlékezik senki hivatalosan Budapesten... Nem emelnek emlékművet a gyász és a máig tartó csonkolást idézve... mert még megbántanánk a rablót, a gyilkost, a tótát, az olájt, a rácót. Am, nem csak ez a baj, nem csak ez keseríti június 4-én.

A magyar fejekben lévő iszonyatos sötétség az, amely ama alagútban nem enged fényt látni. Mert ennek az alagútnak nem lehet vége, amíg a magyar, a székely a felvidéki, a délvidéki, a kárpátaljai ember nem egyformán gondolkodik... Soha nem fog egyformán gondolkodni. Mert akik itt élnek, azok magasabb rendűnek érzik magukat, mint a határon túli magyar, s akik ott élnek azok hozzászórtak az új főhatalomhoz és idomulnak is, ami a végül a beolvadáshoz vezet. S egymásnak az arcá-

ba vágják, hogy „te ne mond meg nekem, mit csináljak”... A magunk és egymás ellenségeivé lettünk e 94 év alatt. Lehet könnyezve merengeni a Székely Himnusz hangjaira egy-egy kopjafánál, lehet Somlyó lankáján Boldogasszony anyánkat énekelni... de mindez összefogás, összetartás és az összetartozás érzése nélkül csak önámítás, színház. Nemzetárulás, amelyet mi magyarok magunk ellen néveltünk el!

Nem akarom az elért eredményeket alulértékelni. Nem akarom a kettős állampolgárság intézményét lebecsülni, nem akarom a nemzet egységének a napját, e gyászos június 4-ét megkérdőjelezni... de elfogadni sem akarom, hogy a béke a jogos igényt, az esetleges újratárgyalást, a Trianon miatt legyilkolt milliók(!) emlékét, és az emlékezés lehetőségét semmivé foszlassa. Nem akarok, és nem tudok beléptörődni, hogy egyetlen megszálló főhatalom sem követte meg nemzetünket a magyarság ellen elkövetett gyilkosságokért, kínzásokért, de hazudozó új történelmet kreált magának, amelyben mi - a jogos tulajdonos - lettünk a megszálló, ő pedig a leigázott, az ártatlan. Igaz, tőlünk kapott tót és oláh iskolát, kenyeret, s talán még levegőt is, de köszönet helyett támadások, gyilkosságok máig tartó sorozata, gyűlölet és ádáz ellenségeskedés jár a magyarnak, a székelynek.

Nem törődhetem bele, hogy ezer év csodálatos építményei, székesegyházai, történelme, tájai, földben rejtelkedő kincsei idegen, alkotóját is gyűlölő kezekben sorvadjon el. Nem nyugodhatom bele, hogy az a magyar föld, amelyet őseim bajor bevándorlókként is saját hazájuknak tartottak és ekként igyekeztek alkotni rajta, s amelyet vérükkel a magyarok és székelyek oldalán megszenteltek, ma a hazaárulók és magyargyűlölők pócegődre legyen... .

Lehet szép szavakat, békére törekvő és az európai népek egységét hirdető hazudozásokat hangoztatni, de hol vannak, akik fejszével csapták le a magyar és székely fejeket 1920. után, hol vannak, az éjnek idején a Magas-Tátra erdeiből lejöött orvgyilkos favágók, akik magyar ölték, s ölték a cipszert is, de nem tudták miért. Csak azt tudták, hogy a papjuk úgy hirdette, hogy ölni kell, ha tót hazát akarunk... . Hol vannak a tömeggyilkos szerbek, akik ezrével gyilkolták le a magyarokat?

„Trianon... átkozott Trianon” mondta 1989-ben beszédét elkezdve Domokos Pál Péter a Jurta Színházban, a 45 év utáni első alkalommal megtartott Trianon megemlékezésén. S ma is ezt mondjuk... mert minden napunk - igenis - Trianonnak tudható fájdalmakat, megaláztatást, nyomort és kiszolgáltatottságot jelent. Megmiskarolt nemzeté váltunk, és ma is megalázkodva vagyunk kénytelenek hol erre, hol arra bocsánatot kérni és eltérni az uniós degeneráltak és a magyarországi hazaáruló ócska kommunista és liberális söpredék köpködéseit. Nem lehet rend sem, mert vannak elsők, és különbeke, akiket nem lehet büntetni még a hazaárulás aljas bűnéért sem, és hazudunk magunknak sikert és áldott jövőt... miközben jelenünk is csak éppen hogy van... jövőnk pedig a mai helyzetet és az emberi butaságot és hatalommániát tekintve - nagy betűkkel - NINCS!

Ellenben van magyar állampolgárság mindenkinek, de az arra kell csak sokaknak, hogy könnyebben kapjanak munkát Nyugaton... Van annak is, akinek a nagyapja még az eszterán oláhu kiabált a birkájának és a bakatárának, ha üzekedni támadt kedve. Annak is van magyar passzusa, aki magyarokat árult be pénzért a tótoknak, mert jobb elfoglaltság volt az neki, mint a tehén farát nézni naphosszat a tót kolhozban, ahol az anyja csak tótul beszélt, s nem azért mert tiltották a magyar szót, hanem azért, mert tót volt... Ma mindenki magyar lett, lehet, akinek ez hasznot hoz... Az igaz magyarnak pedig, ezért a passzusért — bár eltűrt sok egy életen keresztül tartó szenvedést — ma állampolgári esküt kell tennie (noha az őt körülálló állami magyar tisztségviselők messze nem olyan jó magyarok, mint ő)...

Megveszekedett, bolond trianoni világ ez, amelyben foltot foltra öltögetünk, s

a végén azt sem tudjuk már, hogy gatya volt-e a sokfoltos ruhadarab vagy lajbi... .

Igen, a méltóságteljességet feledve bosszankodom Trianon évfordulóján, mert látok egy sírni szinte betegesen szerető, sebeit nyalagató nemzetet, amely emlékezik, utálja is azt, aki megcsontította nemzetét és hazáját, de egymást legalább annyira utálja, mint a megszállókat... . Egy napig sír minden év június 4-én, majd azzal nagyozol, s veri a mellét, hogy Erdélyben volt nyaralni, hogy Kassán is kokárdával ment végig a főutcán, hogy Csíksomlyóban is ott volt a misén. Igaz, addig azt sem tudta mi az, s az Úrfelmutatás alatt épp a kolbászt karikázta a zsemléjére, mert a hegynek fölfelé megivott pálinkától megehezett, de mindezt zsinóros mentében tette, a divatos és jó pénzt hozó „zarándok vonattal” utazva.

A megcsontítás napja az összetartozás napjává lett, s trianoni halottaink emléke nem drágább más nemzetek halottainak emlékénel — nekünk, magyaroknak a legfelsőbb szintekig. Ez maga is fájdalom... gyalázat. Senki nem meri végre kimondani ország-világ előtt, hogy nincs és nem volt nagyobb szenvedés — máig tartó gyalázatos megaláztatás — egyetlen nemzet számára sem, mint a magyar nemzet számára 1920. június 4-e. Ha tetszik, ha nem! Ennek kellene emlékműzeumot építeni a Józsefvárosban, hiszen ideértek az oláhok elől menekült székelyek és magyarok, s itt éltek vagonokban hónapokon keresztül... . A magyar nemzet megfeszítésének a napja ez, s a kereszt hazugságokból és álnokságból állt. A szuvas kopjafák helyett tehát, végre kőbe kellene vésní ezt a szenvedést, azon a téren, amelyen állt már efféle emlékmű... . s amíg az nem áll újra, addig hazudunk csupán Trianonról — magunknak és a világnak egyaránt. Miért fontosabb egy megszálló nemzet dicsőítése a Trianoni döntés miatt megölt székely, felvidéki, kárpátaljai... halottaink drága emlékénel? Területeinknél? A szenvedést nem kéne már szégyellni. Szégyellni a hazudozást és a fölösleges, a megajtszott, a parancsra gazsuláló alázkodást kell.

Emlékezzünk tehát a már talán meg sem változtatható fájdalomra, amely nemzetünk végső pusztulásáig a magyar és székely lelkekben maradt, s amelyet csak mi, magyarok tudnánk helyrehozni... . ha önmagunkban bízza, egymást megbecsülve, hittel tekintenénk a jövőbe, ha összetartanánk, s a magyar édesanyák ezernyi gyermekkel áldanak meg a Kárpátok gyűrűjét... . Mert azé az ország, aki teleszüli... .

Nem sírni, nem kopjafák tömegét állítgatni, és koszorúzni kell június negyedikén, s nem a húszas évek ma már értelmetlen és ostoba szlogenjeit kell skandálni, hanem cse-le-ked-ni... ki-ki a saját legjobb tudása szerint, de egyet gondolva — Trianonról is!

Végül felteszem a kérdést, ha más nem meri feltenni: - ha a néhány hónap alatt lezajlott és immár hatvannyolc éve véget ért tragédiát, a zsidók szenvedését törvényben foglalt kötelező fájdalommá tették, tananyagként már gyermekeinket fertőzik a gyűlölettel, az önmarcangolással, akkor a magyar parlamentben a máig tartó magyar tragédia miért nem foglaltatik épp olyan joggal törvénybe?

Ezért fáj a lelkem minden június negyedikén, s ezért vagyok szomorú, amikor látom, hogy más nép fájdalommal kötelezően és képmutatón „zokog a magyar elit”, de a magyar fájdalom, a Trianon miatt és a megszálló oláhok, rácok, tótok által kiirtott magyar halottaink emléke tabu. Mint annak a magyar államférfinek a tisztelete, aki - ha nem is járt örök érvényű sikerrel, de - mindent megtett azért, hogy Trianont semmivé tegye. A történelem azonban közbeszólt. Megmaradt tehát, nekünk Trianon — vagy Trianon revíziója... . ám ez utóbbira 2014-ben úgy látszik, annyi esélyünk van csak, mint a Horthy-szobor felállítására kiadott L. Simon engedélynek... .

Stoffán György